

LBRIS

We know
books

MARIUS MARIAN ȘOLEA

SEMANTICE UMBRE

Prefață de Cezar Ivănescu

Editura Vremea
București
2024

Cuprins

Prefață de Cezar Ivănescu	11
Poem pretențios	13
Povestea de dimineață.....	15
6 decembrie 1992, rescrisă cu Mirel Cană.....	16
Rămânerea.....	17
Sentiment albastru spre cer.....	18
Timpul mă poartă afară.....	19
Cîntec.....	20
Poem de pe străzi.....	21
Privirea.....	22
Valsul.....	23
Marea linie închisă	24
Tăcerea lui Dumnezeu	25
Marele orb.....	26
O înșiruire de cal în alergare.....	27
Poem, urmare a celui anterior.....	28
Poem de adumbrire	29
Poem rostogolit.....	30
Impresie dăruită.....	31
Poeme pentru acoperire cu timp	32
I.....	32
II.....	33
III.....	34
IV.....	35
V.....	36
Mă retrag în seară.....	37
Final dublat.....	38
Îndrăgostiții și iarba	39

Plan secund.....	40
Poesis	41

Echilibru pe zîne

Triști cînd iubiți	45
Poem	46
Imagini închise în ochi.....	47
Scrisoare fără timp.....	48
Peisaj de verde stins	49
Cîntec.....	51
Răsărit cu îndrăgostiți	52
Epica sahariană.....	53
Mai multe poeme.....	54
Cuvinte lipite pe tîmple cu palma	55
Poem pentru ea.....	56
Fragmente din chipul mării	58
Impresie de octombrie	59
De noiembrie	60
Mica poveste cu îndrăgostiți	61
Balada culorilor	62
Un luciu de ape și timp	63
Imnul tăcerii.....	64
Poemul buclat.....	65
Nu vreau să văd nimic.....	66
Poem cu îngeri, acum cît încă mai sînt tînăr	67
epilog	71

Poem pretențios

Spiritul îndoliază viziunea
celui sedus de așteptare.
nu mai e nici mamă, lumea uită
umbra celui viu

și nici chiar umbra morții
nu mai pune ochiului întrebări.
înțelesul, obosit, își spală picioarele
într-o mare timidă, a regenerării.

o intuiție primordială se cicatrizează
în palma care abia strânge ultima întrebare.
și plînge la pieptul meu ultimul răspuns
din teamă că va rămîne etern...

clipele nu se mai așteaptă unele pe altele,
elementele-ntre ele nu se mai pot tolera,
deasupra cu dinăuntru sîngerează unul într-altul
și numai deșertul se conservă
în calme și împăcate întinderi.

misterul nu-i mai trăiește sublimul
ca singură ființă a lui.
cifrul clepsidrei refuză asumarea de numere
vreunui fragment al lumii.
nu mai știe nici partea de sprijin
și nici pe care se întinde.

chiar devenirea, cu bănuțul ei,
stă ghemuită în buzunarul de la piept
al morții.

Povestea de dimineață

Rîuri uitate de mișcarea timpului
s-au adunat în neumblate păduri
de rost al curgerii lor.

ape nemișcate rostuiiau marginile cerului
și-l curățau de păsări,
iar luna venea să se dea lor,
precum o femeie ușoară și blondă.
soarele, cu ochiul plecat,
rătăcea în închipuirea oamenilor...

femeia ușoară și blondă,
îmbrăcată în frunze uscate, trecea muzical
printre arborii negri, să doarmă
într-o împăcata lumină albastră din el.

vin peste toate anotimpuri
și omul golit zîmbește amar, cînd ele-i șoptesc
cuvinte schimbate-n simboluri.

O iarnă secătuită de lacrimile cerului
aștepta femeia ascunsă
în propriile ei cuvinte.
amintirea mea n-a spus o vorbă din acelea
care ar ucide libertatea.

În memoria celor ce vor fi
eu am fost prezentul tuturor lucrurilor.

mîna scrie cuvinte, apoi vin eu și le șterg.
rămasă în libertate,
e asuprită de timpul neînțelegerii cu sine.

femeia are praf de gutuie în palme
și apusuri de toamnă pentru creștetul meu.

trecînd peste poduri fabricate din teamă,
nu-i va muri umbra, zbătîndu-se în ape.

Rămînerea

Materia își are o mînă întoarsă
în sufletul meu.
prin ea, în răstimpuri, se scurg
toate formele
și unii îngeri.

În urma mea, lumea, în alergare,
îmi dăruiește limitele ei.

poemele toate se termină în mine
și am atins posibilitățile înfrînte.
acum, cineva pleacă refuzat
pe sub semantice umbre.

Simulare a lumii,
sentiment albastru spre cer
sunt vorbele mele
și flori înălțate îmi spun
despre urechile moarte.

pe un fundal al mării,
colindul pământului,
tremurînd,
îmi măsoară liniștea.

sînt versuri care și azi, nechemate,
mai stau întinse la marginea mării.

Timpul mă poartă afară

Timpul mă poartă afară din el însuși
și văd că gestul omului
e mascaradă a omului,
vreau să determin ceva fără a fi sclavul
determinării mele. aleg cuvîntul!

cu poezia renegată de tăcere, pe umeri,
mă dor și rostirea cuvîntului,
și neputința de a crede că tăcerea clădește.

iubesc lumea, dar pot să o ucid.
împins de ceea ce văd în propria-mi respirație,
mă uit pe mine însumi
în cîmpiile de mac ale istoriei,
în care, în voaluri, se zbenguie lumea,
precum o fecioară pierdută
din patul palatului regal.